

KIADÓ HIVATAL:
Zikes Antalkönyvnyom-
dája, hova az előfizetés
pénzek, hirdetések és
minden a kiadóhivatal
érdeklő közlemények
küldendők.

Nyitási díj: egy
sor közlési díja 10 kr.
Hirdetések jutányos
áron vétetnek fel.

SZARVASI LAPOK

TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

MEGJELENIK HETENKINT EGYSZER, VASÁRNAP.

ELŐFIZETÉSI ÁR
Egész évre 5 frt. —
Félévre 2 frt 50 kr
Negyedévre 1 frt 25 kr

SZERKESZTŐSEG.
Beliczey-ut, 15. szám
hova a lap szelvéni ré-
szét illető közlemények
küldendők.

Kéziratok nem
adatok vissza

Egy pár megjegyzés

a „Szarvas és Vidéke” című lapnak 1894. évi
2-ik számában az önkéntes tüzoltó egyesület köz-
gyűléséről megjelent közleményre.

Minden tisztességes sajtónak megvan a maga létjogosultsága. S míg az a tisztesség korlátain belül marad, missziót teljesít, a művelődésnek előmozdító factora tanít és szórakoztat. De ha e határt túllépi, megszűnik mindenféle áldásos működése; és a nagyközönségnek metelye és a társadalomnak rágadozó fergévé válik.

A míg egy lap élén olyan férfi áll ki arra, hogy a lap szellemi részét részint maga írja, részint össze válogassa az intelligentiának és a hivatásnak oly fokán áll melyet a tisztességes hírlap irodalom megkövetel, addig működése áldásos lesz. De ha ez a főkéllék hiányzik, ha az intézők éretlen gyerekek, tudatlan emberek, vagy rossz akaratú egyének úgy annak működése áldástalan, rossz, rendbontó és minden tisztességes emberre, mind humanus intézményre kártékony lesz.

A „Szarvas és Vidéke” legutóbbi számában egy cikk jelent meg az újdonsági rovatban, melyben a cikkíró feljajdul azon, hogy az önkéntes tüzoltó egyesület közgyűlése illetve a parancsnokság által eszközölt jutalom kiosztás nem volt igazságos és azzal érvel, hogy sokan azok között kik nem részesültek jutalomban rossz szemmel nézik és zúgolódnak az egyenetlen felosztáson s ezek között még olyanok is vannak, kik le akarnak mondani.

Ez mind igen szép dolog; de ha a cikkíró először megfontolta volna azt a mit írni akar, talán ilyen absurdumot nem írt volna, mert azt kellett volna meggondolnia, hogy az a működő tag, aki nem kapott jutalmat miatt érdekelt fél, nem jogosított arra, hogy megbi-

rálja azt, hogy ő megérdemelte a jutalmat, de hogy ha azt teszi szerénytelenségéről tesz tanu bizonyosságot is az által, hogy arogálja magának a jutalmat, az öndicséret bűnébe esik.

De hát elég e egyszerűen oda vetni azt, hogy a jutalom díj egyenetlenül van felosztva, nem gondolja-e a cikkíró, hogy azt is megkellett volna mondania, hogy miért volt a kiosztás egyenetlen, mert már a tárgyilagosság is magával hozta volna, hogy ez az „egyenetlen” szó meglegyen magyarázva.

Egyéb iránt a cikkírónak rosszhiszeműségét eclatanter bizonyítja az is, hogy a pártoló tagokat szerepelteti olyjanokként mint akik állítólag felháborodtak a parancsnokság eljárásán. Mindaddig míg meg nem nevezi ezen állítólag felháborodott pártolókat, kell hogy minden egyes magára nézve ezen vakmerő állítást ragalomnak tekintse és azt a legnagyobb megbotrányozással visszautasítsa.

Nem védelmi a rágalmozás ellen, hanem azért, nehogy bár kibén az a gondolat támadjon mintha a cikkíró szavaiban egy szemernyi igazság is volna kötelességünknek tartjuk tudomására hozni, hogy a parancsnokság midőn azon egyéneket kiknek jutalmat adott kijelölte, tette azt a parancsnokság azon könyvek alapján, a mely könyvek a tüzesetek és a gyakorlatokról, valamint az ott megjelenő vagy elmaradó tagjairól ez egyetnél vezetettnek. Tehát ezen alapon, és a választmány abbéli határozatának alapján, hogy csak az egyet fenállása óta az egyesület kötelékében lévő működő tagok kaphatnak a jelen alkalommal jutalmat.

Ezt érti tehát a cikkíró egyenetlen felosztásnak.

Abbeli indítványát a cikkírónak, hogy egy közös vacsorát kellett volna rendezni a közgyűlés által megszavazott 185 frt jutalom díjából, sajnálattal nem fogadhatjuk el,

mert a parancsnokság a cikkíró ur engedelmével azon szerény véleményben van, hogy sokkal többet használ a közügynek ha érdemes tagjait jutalmazza, mint ha pénzét közös vacsorákon eldorbézolná, és szivességből még a cikkírónak is szolgálna egy potya vacsorával, mert ha ezt tenné úgy jogosan szollalhatnának fel a pártoló tagok élve a cikkíró szavaival, az én pénzemel ugyan nem teszik többé ily képen zsebre.

Alig tartjuk érdemesnek, hogy a cikk író neves szavait befejező ironikus kitételekről nyilatkozzunk, mert vagy kis korúságával járó tudatlanság diktálta a „Kiskorú egyesület” szavakat is; akkor azt mondjuk: hadjátok hiszen nem tudja mit beszél, vagy ha rossz akarat vezette tollát úgy eljárását csak legkeményebb kifejezéssel jelölhetnők meg.

Mondja ugyan a példabeszéd, hogy columbiari audacter semper aliquid haeret, de ez uttal csalódott reményében a cikk író mert csak magát szennyezte be és tette neveltségessé az elfogulatlan néző előtt.

A szarvasi ö. t. egyesület parancsnoksága.

Panszlávizmus.

Még azt mondják, hogy Szarvason nincs panszláv. Dehogyan nincs. Van biz itt elég, és pedig nem közönséges példányok, hanem a legfanatikusabb muszka barátok, kiknek ismeretű jelők a magyar nemzet becsmérése és a magyar alkotmány czéljának ócsárlása. Ilyen fajta madarakat melenget e jó magyar nevű város a kik úgy élvezik az éltető tápot és az anyai szárnyak kellemes melegét, miként a kakuk fiók az idegen nemű madaraknak szülői szeretetét, kivétel nélküli gondoskodását.

TÁRZA.

Emlékezzünk a régiokről!

— A „Szarvasi Lapok” eredeti tárczája. —

Nagyságos Asszonyom!

Félre értesek kikerülése végett, már most kijelentem, hogy ezt a levelet férje tudatval intézem Ön-höz. Felesleges tehát, hogy ékszeres szekrényének legrejtettebb fiókjába zárja, valamint én sem vetem rózsaszín papírra levelem betűit.

Bokros teendőit tegye félre egy percre, a „Fővárosi Lapokat” ne olvassa ma; (Mikor fog rájuk unni?) ne zavarja meg a kicsiket ártatlan játékaiban, hadd törjenek össze néhány esesebecsét — az ebédelőben, fogadjon szót nekem, üljön a kandalló mellé, a nád fonatos hinta székbe — s míg férje a kerek asztal mellett pusztítja az időt, olvassa el levelemet.

Szememre vetette, hogy meg emlékeztem a régiokról. Istenem hát ez is bűn? Tegye szívére a kezét Nagyságos Asszonyom, vajjon száműzött e onnan Ön is minden emléket? A Maros parti sétákat, a lugast, a rózsaszín fát és azt a szegény ifjút, a ki az Ön kék szeméit talán még most sem feledte el. Vessen számat szívével, hogy eltűnt e onnét annak a bohókás percznek emléke, mikor rózsák nyitlak a kertben s ketten szakítottuk egy rózsát, s mikor az a szegény ifju tudja Isten, hogy hogy nem megcsókolta az Ön remegő kezét, a melyen sokáig égett annak a csóknak láthatatlan nyoma?

Feledte volna tán a tornáczos ház zöld redőnyeit, a melyek mögül először lesett arra a halvány arcú jó emberre, a kinek közelében édes sajojás töltötte be szívéit. Talán már nem is emlékszik a redout ha-

talmas árkádjára, melynek faragványait mutogatta az a halvány arcú ember, de Ön egyszer sem látta, mert mihelyt a bolt ívek alá érték — nem ért rá más hová nézni, mint az ő szeméi közé. És vajjon elfeledte e már annak az első osztályú kóupének esőndjét, melyet nem a robogó vonat csattogása, dübörgése hanem az ön szívének dobogása zavart meg és felejtett e, hogy ugyanakkor minden érzéke a félelem ejtette rabul, de nem csak a félelem, hanem a vágy is és e kettőnek az a csodás mixtum kompozituma, mely Önnek az alig pár órással asszonykának, idegeit, érzés világát megbontotta. Vajjon elfeledte e ma már azokat a félig kíváncsi félig tolakodó, de különben igen barátságos tekinteteket, a melyek arczára s különösen szemére tapadtak, mikor férje karján a szál loda szőnyeggel borított lépcsőjén fölfelé haladt.

És nem hiszem, hogy ne gondolna még ma is édes gyönyörrel arra a zimankos decemberi estére, a mely először borult Nagyságos Asszonyomra, az alacsony sárga ház meleg szobájában, hol csak az éjjeli lámpa, az is csak lopva, eresztgette fényét, hogy egy piruló asszonyka semmit se lásson, csak érezze férje csókjait az ölelő karokat, s azt az édes soha nem ismert gyönyört, mely pirosra festé arcát és vérenek minden atomját lázas sebességgel hajtotta közel a szívéhez.

A többire meg bizonyára emlékszik, hiszen napról-napra eszébe juttatja — a férje.

Tegye szívére formás kis kezét, azt a kezét, melyet hódolatlan emelek én is ajkaimhoz (most bajos lenne, mert bizony egy két falu távolságban Öntől, irom e sorokat) tegye hát szívére és mondja csak, hogy nem emlékszik örömmel ezekre a régiekre?

Én is meg emlékezem a régiokról, de már nem fájdalommal többé, hanem csendes nyugalmával szívemnek.

Ugy miat mikor már átviharzott felettünk a mult, e tünit az órák és perczek részegítő öröme és elmult a vének lázas száguldása, mely egykor időt és embereket, ezelt és körülményeket feledtetett velünk. A vándor, ha vágya ismeretlen tájakra tize s ha bejárt messze földet és meg tért esendes pihenőre, vajjon nem gondol e gyönyörrel arra a mi élbe került, a mit utjába ejtett.

A megtépett, a megbolygatott fészket nem az építő újra a ki megtépte, a ki megbolygatta, ha nem az a kinek régi fészket megbolygatták. És miből építi újra. Abból a mi a régi fészkek helyén megmaradt.

Ne vesse hát szememre, hogy meg emlékeztem a régiokról.

„Ez a mult az a mult ez a jövő emléke

Ha szívemen a létbuja meggyülemlek

Ez az én biztató édes menedőm

Kezeit csókolja

igaz tisztelője.

JURÁTUS.

Medicina recept nélkül.

— A „Szarvasi Lapok” eredeti tárczája. —

Irta: Sikulus.

Egy kellemes tavaszi nap délutánján Andris a mezei munkából hazafelé jöve épen a gyógyszerértárló előtt haladt el, mikor a fiatal gyógyszerész a gyógytárból kilépett.

— Jó napot kívánok tényszerű! így köszönti Andris az ifju gyógyszerészt.

— Jó napot Andris, hát honnan?

— Mezőn voltam kérem alássan krumplit ültetni.

— Hát a fiatal asszonyka hol maradt, hogy magában jár dolgozni?

Azt mondja a közmondás: „Madarat tol-láról — embert szaváról ismerik.“ Ez valóban igaz, mert én is szavaiból ismertem föl egy hatalmas magyar faló pánszlávot, a ki az alkohol bátorító hatásától indítva, maga mesztelenségében árulta el pánszláv érzelmé-nek elpalástolt titkait.

Az egész ember egyszerű napszámos. Beszél szépen magyarul, de ha alkalma van a magyar beszédet mellőzni, bizony elsőséget a tót diskurzusnak ad.

Lássuk az eklatáns példát, ne építsük ál-lításunkat merő teoriára vagy nagyfokú kép-zelődségre.

Pár nappal ezelőtt hivatalos voltam egy tisztességes jóra való család mennyegzői ün-nepélyére. Vacsora előtt két földmives polgár-társ közzé juttatott a véletlen, kik a szoba egyik sarkában álló asztal mellett tót nyelvű társalgásba merülve, kvaterkázta. Hozzájuk érve jó estét és hasznos beszélgetést kívántam nekik, miközben egész illeteljesen helyet szo-rítottak maguk közt s kezdetét vette a beszél-getés ekképen:

— *Zhovárásza pán poszloveuszi?* Így szólit meg az egyik.

— Nem értem bácsikám, hogy mit kér-dez.

— Azt kérdezte, hogy beszél-e az úr tót-ül, világosit föl a másik.

— Bizony keveset értek én a tót beszéd-hez válaszolám nekik, de azt hiszem, hogy magyarul is megértjük egymást.

— Ugyan mondja kérem, miért cserélték ki a régi pénzt a formátlan kopogó fillé-rekkel?

— Azért bácsi, hogy eddig nem volt valódi pénzünk, hanem olyan váltó vagy kö-telezvény féle papirosaink, melyeknek ezüst lévén az alapja, a külső országoktól egy fo-rint helyett sokszor 22—25 krajczárral keve-sebbet kaptunk beváltás esetén.

Most azonban az új pénznek arany alap-ja van s ha francia vagy német pénzre aka-

rom a koronát beváltani, annyit kapok érte, mint a mennyit itthon ér.

A két ember összenéz s az egyik így szól:

— No még ezt sem hallottam, ez akkor nagyom jól van végezve.

— Dehogyan van jól replikáz a másik. A magyarok mindig okoskodnak-okoskodnak; még a tót gyermekekre is ráerőszakolják a magyarnyelvet, pedig Isten úgy megérti tótul is az imádságot mint magyarul.

E kijelentésre szinte elhültem s zavarom-ban, így szólok a tót atyafihoz:

— Hát maga nem szereti a magyarnyel-vet és a magyart?

— Bizom nem én, mert a magyar vesze-kező vérengző nép s folytonosan gyilkolja, üldözik a tótokat.

— A tótokat s más ajku népeket épen nem gyilkolja, sem nem üldözik, hanem a legszívesebben bánás modban részesítik. Hogy hős nép az bizonyos. De nem ennek köszön-hetjük, hogy ma itt békében dolgozhatunk függetlenül élhetünk. Neme tündöklött 1849ben a magyar vitézség, nem kimélve életet, va-gyont csak azért, hogy maguknak és a test-véreikül fogadott idegen ajku nemzetiségeknek jólétet, nyugalmat és boldogságot szerez-zenek.

— Hát úgy is van az bizonyítja a magyar párton álló polgártárs.

— Nem úgy van az kirem. A muszka azért jött ide, hogy bennünket a magyarok zsarnokoskodásától megszabadítsa s nem is telik bele sok idő, elfoglalja Magyaror-szágot.

— Majd ha fagy, vagy a magyarnemzet hősi vére vízzé változik. Külömben ha magá-nak annyira kedves a muszka barátság ma-rasztalás nélkül hozzájuk mehet lakni. Majd meglátja melyik jobb a magyar-e — vagy a muszka.

Többet is beszélünk, de elég ebből eny-nyi. Tökéletesen tisztában voltam, hogy kivel van dolgom s mellőzve a további politik a szí-

nezelő bizonyítgatást, jóízű társalgásba bocsájt-koztam az igazi magyar érzelmű tót emberrel, a ki pártolta azon nemzetet, melynek dus földjén békével gazdálkodhatik.

Ime egy példány a pánszlávokból. Hány darab lehet itt Szarvason az e fajta mada-rakból biztosan nem tudhatni, de hogy ez nincs magában az bizonyos Tanítók papok, előljárok résen legyetek, mert van tenni való itt a nagy Alföld közepén is, hiszen nem mind arany a mi fénylik?

?

Felhívás előfizetésre.

Tisztelettel kérjük mindazokat, kiknek az elő-fizetése december hó végével lejár, hogy elő-fizetéseiket mielőbb megújítani sziveskedjenek nehogy a lap szétküldésében akadályok merülje-nek fel. Az előfizetések legzélszerűbben posta utalvány útján eszközölhetők.

Előfizetési feltételek:

Helyben hához hordva, vagy vidékre postán küldve

Egész évre . . . 5 frt — kr

Félévre . . . 2 frt 50 kr.

Negyed évre . . . 1 frt 25 kr.

Szarvas, 1894. Január 21.

A „Szarvasi Lapok“ kiadóhivatala.

Ujdonságok.

— **Tüzoltó bál.** Folyó hó 13-án tartotta meg az önkényes tüzoltó egyesület az évi farsangi táncmulat-ságát. Bár be kell vallani hogy a közelmúltból oly páratlan sikerűnek ismert mulatság ez alkalommal nem felelt meg a hozzáfűzött várakozásoknak, s közel sem érte el a tavaszi tüzoltó bál népességi arányait, betudva a sikert feltétlenül befolyásoló sajnálatos kőr-ülményeket, — úgy a résztvevő mulatóknak, mint a rendező egyesületnek osztatlan megalódására folyt le. A rövid farsangnak aránylag számos mulatsága, s a mi érthetőbb — a városban szerte uralkodó járvány

— Az anyósomhoz ment kérem alássan, tudja Isten mit tereferélnek.

— Ej Andris, ez nem jó dolog; én nem hagy-nám az asszonyt oldalam mellől ide-oda farsangolni, mikor új házasságok.

— Jobb nekem egyedül téns úr kérem, legalább addig békében vagyok.

— Mi a manó, hát maguk nem élnek békében talán megunták egymást?

— Nem untam én kérem tisztelettel, de mikor egy kicsit valahol késem, vagy jó cimboráim közt pár mintával tovább maradok, úgy összeszid, mint a bokrot s még meg is . . .

— Mit meg is . . . megveri?

— Olyan forma kérem alássan.

Már el is szántam magam, hogy golyót ereszték a fejembe.

— Micsoda? Maga és a golyó?

Ne bolondozzon Andris. Jöjjön be, majd adok én olyan orvosságot, mivel kigyógyíthatja Juczikáját.

— Oh kérem alázattal, volna erre használható orvossága? Igen szépen megfogná köszönni és szol-gálni az igen tisztelt téns úrnak.

— Nézze Andris! rugjon be még ma s mikor haza megy, ha asszonyka nyelvvel vagy bántja, adja be ezt az első adagot.

(Jobbról képen üti Andrist)

— Másnap szintén öntsön föl agaratra s ha akkor is berzenkedik az oldalborda, kedveskedjék neki ez adaggal.

(Balról csattan Andris arca)

— Harmadnap ha szükség lesz, ezzel kedves-kezdjék Juczikának . . . [Most nyakon kólintja a szegény szenvedőt] s biztosítom, hogy felesége a legjobb asszony lesz a világon.

— Köszönöm téns úrnak szives adományát, majd azon leszek, hogy visszaszolgáljam.

Égő arczal, visszafojtott indulattal távozott Andris a patikából s föltette magában, hogy ha már ennyiben van a dolog, megkísérli a kúrát. Haza sem ment.

Egyenesen beállított a közeli kocsmába s este 9 óráig szerzett egy kis spicczet bánatában, de be nem rugott.

Kilencz óra után haza indult. Juczikája a kapu előtt várta éktelen lármával, szörnyű szitkozódással s alig hogy betette lábát a kapun, a hős asszonyka amugy magyar menyecskeken hátra teremtette az ő Andriskáját.

A bántalmazott férj katonástan rúckvertzet csinál s némi gyöngédséggel szó nélkül beadta az első adagot.

A hatás érezhető volt. Az asszonyka meglepé-tésében elfeledte a mit még mondani akart.

Másnap újból kimenőzött az eddigi papucs hős s szinte csudálkozott, mikor feleségét a kapu előtt nem találta.

Most jött a hadd el hadd.

— Te részeges kancsó, te pálinkás butykos, te kocsmabetyár, te vörös orru gaz . . . csatt! Bent volt a második adag is.

Egy szó sem volt többé. Juczika szikrázó sze-meit a legyőzöttség bánatos könnyei öntötték el s asz-szonyi sorsa előtt meghajolva, átadta magát az ágy édes ölének, zokogva, bánkódva férje megváltozott természetén.

Harmadnap Andris a rendelethez híven távozott, de nem a kocsmába, hanem édes anyjához. Ott el-beszélte a családi perpatvart, igazán, hűségesen ügy-miként az történt. Juczika sem tett kevesebbet. Elő-adta atyjának a közte és férje közt fennálló incidenst. Szerencsére nem talált pártfogóra, mert az anyja nem volt otthon s édes apja pedig ellátta böles tanácsokkal, dicsérte Andris józanságát és ritka becsületességét, mit Juczika is jól tudott, csakhogy anyja nyomdokán szeretett volna járni.

Alkonyatkor a menyecske haza ment, vacsorát főzött és úgy várta az ő élete párját.

Éppen készen volt a vacsora, mikor Andris ha-za érkezett.

Juczika kitért karokkal, forró csók okkal, telje

kiengesztelődéssel ölelte át a jölelkű Andris izmos derekát s megindult hangon mondá:

— Ugye nem haragszol édes jó férjem. Bocsáss meg! te oly jó voltál hozzám és én téged sokszor ok nélkül bántalmazalak. Szeressük egymást, hiszen azt fogadtuk a templomban is.

És szent lett a béke. Az új házaspár e naptól fogva belezokkent a egyetértő boldog házasságot kerék-vágásába s soha egy haragos szót sem váltottak egy-mással.

A történetek után két hét múlva mezei munkára indult a fiatal pár. Utjuk a patika előtt vitt el Andris így szól feleségéhez:

— Várakozz egy kevéssé édes galambom. Be-megyek a patikárius úrhoz, megköszönni velem tett jó szívességét.

Az asszony nem is kérdezte, hogy micsoda szívességet akar megköszönni, mert Andris már ekkor a patikában termett.

— Szerencsés jó napot kívánok a nagyrabcsült téns urannak!

— Adjon Isten Andris. Úgy látom rendben van a szalma. Használta a medecizina az asszonykának?

— Köszönöm kérdésed használt, de csak két adagra volt szükség, a harmadikat köszönettel vissza-szolgáltalom. Puff!

A gyógyszerész leszedült a pudli mellé mialatt a jámbor Andris illedelmesen elköszönte, távozott.

— Mi csattan odabent Andriskám, talán valami medecizinas üveg széjjel rugta magát?

— Nem a Juczikám. Én csak a gyógyszerész úrnak adtam vissza a maradék medeczinát, mit általam a te számodra küldött recept nélkül.

(Folyt. és vége.)

sokakat visszatartott azok közül, kik az elmúlt évben a legkedvesebb emlékekkel s teljes megelégedéssel tértek haza az egylet báljáról. A siker azonban igy sem hiányzott. Báltermünk arányainak teljesen megfelelt a mulató közönség száma; míg tavaly elviselhetetlen hőségben zsúfoltan szorongott s csakhamar hazatérni volt kénytelen a táncolni mulatni vágyó közönség, most őszinte fesztelen jókedvvel mulatott reggelig, s jókedvében minden finansziális érdeket mellőzve a tüzoltó egylet iránt kétségtelen jóakarattal, önmaga iránt pedig bevallott önzéssel minden időkre hasonló sikerű bálakat kívánt. Az anyagi siker sem hiányzott, s az egylet tőkéje a bál tiszta jövedelmeként 65 frral gyarapodott. A rendezőség itt mond köszönetet az egylet nagylelkű barátjainak kik, a bál jövedelmét jótékony felelősségekkel fokozni szivesek voltak. Névszerint: Gróf Bolza Géza ur 50 frt. Gróf Bolza Antal 10 frt. Gróf Bolza Pál 5 frt. Lévy Imréné 5 frt. Danes Béla 4 frt. Dr. Salacz Oszkár 2 frt. Haraszi Sándor 4 frt. Bárány Béla 3 frt 50 kr. Mikolay Mihály 2 frt. Szirmai L. Árpád 2 frt. Medveczky József 2 frt. Schönfeld Mihály 2 frt. Dr. Fuksz Ede 2 frt. Lusztig Miksa 2 frt. Dr. Haviár Gyula 2 frt. Valdner Ignác 2 frt. Nerhaft József 1 frt 20 kr. Mayer Ferenc 1 frt. Gál István 1 frt. Benka Pál 1 frt. Boros Pál 1 frt. Melis György bíró 1 frt. Kollár Lajos 1 frt. Zlinszky Rózsika 1 frt. ifj. Bagi Pál 1 frt. Tájer Gusztáv 1 frt. Pap István 1 frt. Véber Ignác 1 frt. Gólián István 1 frt. Réthy Sándor 1 frt. Kárpáthi Arthur 1 frt. Tapolcsányi Imre 1 frt. Morvai Karoly 1 frt. Olah Miklós 1 frt. Dózsa Andor 1 frt. Gruber Géza 1 frt. Nemtusák Flóris 50 kr. Zelenák János 40 kr. Kun György 50 kr. Krecsmárik János 50 kr. Gál Sománé 50 kr. Sánta Béla 50 kr. Polzer Ferenc 20 kr. K. Szabó Lajos 20 kr. Gál János 20 kr. Összesen 123 frt 20 kr. M a y e r egyl. pénzt.

— **Felhívás a t. gazdaközönséghez!** A békésmegyei gazdasági egylet enyhíteni óhajván a községekben évről-évre jobban érezhető tejhiányon, azon meggyőződésre jutott, hogy csakis jobb tejelő tehének behozatala és meghonosítása által lehet ezen — a közegészség és gyermeknevelési tekintetből oly nagyfontosságú — szükségletet segíteni. Ezen nézetét közölve a nagyméltóságú m. kir. földmivelési miniszter ural, de közölve egyúttal az egylet anyagi körülményeit is, azon kérelemmel járult a nagyméltóságú miniszteriumhoz, hogy ezen — ezéla 2000 frral utalványozni kegyeskedjék. Önmaga meggyőződve az ügy komoly voltáról, kegyes volt 2000 frral a gazdasági egylet rendelkezésére bocsátani, s igy miután a gazdasági egylet is erejéhez mérten kész áldozatot hozni a közügy érdekében, lehetővé vált közjóra irányuló tervét a megvalósítás stádiumába juttatni, s csak a gazdaközöségétől függ most már, hogy az ige tette váljék. A terv az alábbi módokat mellett szándékolatik végrehajtani, u. m.: 1. A gazdasági egylet két szakértő megbízottat küld ki Tolnamegyébe akik a bevásárlást eszközlik. 2. Az eladás, vagy jobban mondva elosztás sorszhuzás által történik a megrendelők között. 3. Az egylet nyereszkedni nem akarván, minden darab a beszerzési áron jut a vevő birtokába. 4. Aki a jó tejelőnek ismert, s igen szép és elég nagy testű Bonyhád vidéki fajtehenekből egy vagy több darabot óhajt venni, ebbeli szándékát a gazdasági egylet titkárnál f. évi február 20-ig jelentse be. Kelt B. Csabán, 1894. jan. 16. A békésmegyei gazdasági egylet megbízásából: Zlinszky István, egyleti titkár.

— **Névtelen feljelentések.** Tallián Béla vármegyének főispánja 66/89. sz. átirattal nyilvánosságra hozza miszerint névtelen feljelentésekre mint azt több ízben kijelentette — nem reflektál. Szomorú dolog azonban, hogy legközelebb egy ilyen feljelentés Öcsödről küldött hozzá, elszomorító ez annál is inkább, mert mindinkább bebizonyítva látjuk azt, hogy bizonyos emberek a tisztességgel összeférhetőknek találják a névtelen feljelentéseket.

— **Halálozás.** Kontur Gyula Kontur József nyugalmazott kir. járásbírónak fia f. hó 15-én Drezda mellett Bla z e v i t z b e n 38 éves korában hosszas szenvedés után elhalálozott. Béke poraira!

— **Böles határozat.** A tanács néhány tagja azt a b ö l e s határozatot hozta a múlt hét folyamán, hogy a helybeli lapok közül a Sz. és V-re fizet elő, mint legolcsóbb lapra. Nincs szükségünk ezen határozatot kommentárral kísélni, annyit azonban mondhatunk, hogy a határozat nem valami kedvező színben állítja elénk a tanács azon tagjait, kik a lapoknak szellemirészt olcsóságuk után itéli meg.

— **Áthelyezés.** Csarnecky József báró Königs-warter csaba-csüdi tisztartója Kis-szántóra helyeztetett át.

— **A város pénze.** A képviselő testület január 15-én tartott ülésén a város pénztét névszerinti a szavazással ismét a szarvasi takarékpénztárban határozta elhelyezni.

— **Választás.** Folyó hó 17-én ejtett meg az ujonnan szervezett gyámpénztári tisztség választása. Megválasztottak: Hajas István árvagyámnak, Melis Pál árvagyámi pénztárnoknak és Marsal Soma gyámpénztári ellenőrnek.

— **Halálozás.** Bracsok István ev. tanító folyó hó 16-án meghalt, Béke poraira.

— **Választás után.** Nem vélünk nagyítani, ha restelve bár, de a tapasztalatok által kényszerítve — kimondjuk, hogy minálunk és belőlünk már minden nemesebb ámbíció, sőt a kötelességérzet is, nagyobbára kiveszett a közügyek intézésénél. Súlyos a vád készségesen elismerjük, de még sokkal súlyosabb az, hogy — alig lehetne megezőfolni, a mit erősen bizonyít e héten lefolyt választás is.

Azt is szeretjük hangoztatni, hogy nálunk a magyarosodás erősen halad, de minden egyes választás, vagy gyülekezés alkalmával az ellenkezőről kell meggyőződést és tapasztalatot szerezni.

Nem megdöbentető, hogy a héten betöltött állások egyikénél, egy a község tanácsában állást elfoglaló egyén egy korteskedett a magyar ajku és érzelmű jelölt ellen „ne szavazzatok rá, mert az talián, csak magyarul beszél,“ ennek a tanácstagnak különben becsületes magyar neve van, mégis a magyar nyelvet idegennek tekinti, minden felszólalását ha csak teheti tót nyelven tartja meg s d a r a b o s módra szidja a magyarokat, a hól csak alkalmá nyílik mind ennek dacára értelmiségünk között, kik pedig anép vezetésére vannak hivatva nem akad egyén, ki ezen tanács taggal megértesse azt, hogy itt az Alföld közepén, magyar kenyéren élő — idegen ajku ember — a magyart idegennek, hozzá még taliánnak nem tekintethi.

Elszomorító dolgok biz ezek és mind azt bizonyítják, hogy népünk között még mai napság is sokan vannak kik a magyart saját hazájában idegennek tekintik.

Hát ez nem jól van igy, ezen okvetlenül segíteni kell még pedig radikálisan — „mert az engem nem érdekel“ közönyösség előbb több meg fogja magát boszulni a közügyeken, a mit mi az értelmiség-től jogosan elvárhatunk nem is olyan emberfeletti munka hogy az valami nagy áldozatba kerülne, de szükséges mert még azt a kis bizalmat is, melyet a nép most beléjük helyez, ha ilyen alkalmakkor magára hagyják elfognak idegeníteni az értelmiségtől és féltő, hogy az olyan eredményeket fog szülni, mely városunk előhaladására káros befolyású lesz.

Tudjuk bizony, de meg vagyunk róla győződve is, hogy a dolgok igy tovább nem folyhatnak; azt hisszük, hogy velünk együtt sokan érzik azt, hogy valaminek történni kell, mert eredményt városunk ügyeinek intézésében csak ugy remélhetünk, ha minden pártoskodást félre téve tisztán községünk előmenetelére tömörülve mindent elkövetünk, hogy azokat az elemeket, kik Szarvason a magyart idegennek tekintik a közügyekben szerepet vinni neengedjünk.

Nem lesz az ember feletti munka, csak egy kis joakarát meg egy kis önfeláldozás kell hozzá értelmiségünk részéről.

C S A R N O K.

— A Vandori fiúk. —

A kis pap.

Mikor megszületett az első fiú, az első kérdés természetesen az volt, hogy mi legyen a neve? A mama valami francziás nevet szeretett volna neki adni, de az apa határozottan ellene szegült ennek, mert magyar a kölyök, legyen magyar a neve is. Mivel pedig az első fiú, viselje az én nevemet, nálunk úgy is szokás, hogy az első szülött az apa nevét viseli. A neve tehát Dezső lesz.

A koresztelést megtartották óriási pompával. Mikor a kis gyereket a templomba vitték, aludt, de itt felébredve mosolyogni kezdett és a pap felé nyújtá kezecskéjét.

Az édes anyjánál, mikor ez tudomására esett, el volt már a sorsa határozva, hogy pap lesz. Püspök, érsek, sőt még talán herceg primás is; Nagyon háládatos pálya ám ez, feltéve, hogy háládatos. Egy kis tehetség, protekció és a legszegényesebb fiú is a legmagasabb papi méltóságokig viheti föl.

És úgy látszott, hogy a kis Dezsőnek van is hajlama a papi pályára. Virgoncz fürge gyermek volt

már kis korában az egész környékbeli gyorekség rettegott tőle, mert mindenkit a földre vágott.

De a milyen virgoncz volt pajtásaival szemben, épp olyan komoly volt, ha kötelességét kellett teljesítenie. Mibelyt olvasni tudott, első olvasmányai a szent könyvek voltak, kedvencz tantárgya is a hittan volt.

Igy nőtt fel serdülő koráig szent gyakorlatok között és mindinkább kezdte érezni magában, hogy ő papnak való. Tulajdonképpen nem tudta ő maga sem, hogy mi szeretne lenni, de föltette magában, hogy pap lesz és ez, mintegy rögeszme, erőt vett a lelkén és ott maradt mindörökké. Nagy részt az is befolyással volt rá, hogy olyan papos volt a természetete. A lányokra nem nézett, gyakran járt a templomba és sokat imádkozott.

Anyám én pap leszek!

Nem bánom fiam, ha te azzá akarsz lenni, légy, én nem vagyok ellene, de mielőtt azzá lennél, érleld meg magadban jól a gondolatot, ne kövsd el megfontolatlanul. Nagy kötelességei vannak ám egy papnak!

Én előttem nem lesz semmi féle akadály. Úgy érzem magamban, mintha hivatásom lenne a papi pályára!

Tégy fiam saját belátásod szerint.

Az apának is tudomására esett a dolog és ennek eleinte nem tetszett, hogy első szülött fia, kihez ő oly nagy reményeket fűzött, elhagyja a világi életet és es elzárkózot életi pap legyen, mert ő a fiából szabad embert akart nevelni, a ki ne függjön senkitől. Azt várta legalább is, hogy egyszer majd a szabadelvtől kör elnöke lesz és most oda minden reménye.

De megvizsgálatódott csakhamar, mikor végig nézett a többi fiún. Marad itt elég még, a kik nem akarnak prépostok lenni.

A mint Dezső elérte a tizenegyedik évet is betöltötte a IV. gymnasiumot, apja elküldte a szeminarumba. Szokják a fiú már most a papi élethez.

Édes anyja sokáig sirt Dezsővel együtt, míg az apa rájok rivallt, ne sírj nő, milyen pap leszel, ha a temetésen is sírni kezdél? A' biz jó kép lesz.

De elfordult ő is, hogy kitörülje szeméből a könnyet.

A testvérei karban sirtak körötte. Dezső sorban búcsúzott valamennyitől, nyájasan köszönt a kastélybeli cselódságnak és apjával együtt a kocsira ült.

A Vandori mama a nagyreményű csemetékkal még sokáig nézett a toronyszobából utánok, azután kelblehez szoritva kicsiny, otthon maradt gyermekeit, zokogni kezdett. Csak most érezte, hogy mi az, ha az embernek egy gyermeke nincs a házban!

Dezsőkének vig napjai voltak. Egy pár jókedvű fiúcska is akadt és elmulatoztak. Lassankint átváltott az ő is és gyakran kiszöktek éjjelenkint a szeminariumból és meutek kóborolni a városba.

A tanulás mellett mindenféle munkát kellett végeznie úgy neki, mint a többinek is. Az edényeket ők mosták fel étkezés után, a mosogató vizet ők vitték ki.

Gyakran megkímélték a szakácsnőt, még különösen a mosogató lányt. Meg volt az oka, hogy mért! Ha valamelyiknek az a büntetése volt, hogy nem kapott ebédet, a szakácsnő csempézett be nekik valamit a szobájukba a szobaleánnyal, a ki gyakran ott felejtette magát náluk.

Kivétel nélkül nagy, izmos fiúk voltak és azt, a mit az ilyen fiú leginkább kíván, megtagadták tőlük — a bort.

De ők ezért nem estek kétségbe, mert ha lehetett, kiszöktek éjjel vagy ha nem lehetett, hát hoztak a nő személyek. De mi volt annyi szomjas fiúnak néhány liter? Uj terven gondolkoztak.

Egyszerre felugrik Dezső. Ne féljetek fiúk lesz bor elég. Én fizetem és én vendégellek meg titeket. Kíváncsiak voltak, miképpen fogja végrehajtani a tervet, de ő nem árulta el egy szóval sem.

Esténkint egy-egy fiú elment a folyóra vizért egy óriási nagy korsóval. Ma este, bár nem lett volna Dezsőn a sor, ő ment vizért, de nem ugy, hanem két korsóval. Beugrott egy útszéli korcsmába és meg töltette a korsók egyikét jó diószegivel. A másikkal elment vizért.

Vigan ment haza azon öröm előérzetével, mely nemsokára be fog következni, hogy fognak a többiek felugorni és nyakába borulni!

De egyre nem számított. Ez az egy a praefectus volt.

(Folyt. köv.)

Előfizetési felhívás!
A PESTI NAPLÓ

naponként kétszer megjelenő politikai napilapra.
A „PESTI NAPLÓ” Magyarországon a legolcsóbb, legértelmesebb és legszébben kiállított napilap.

Összerkesztője és kiadótulajdonosa: **ifj. Abrányi Kornél**
Felelős szerkesztője: **Barna Izidor.**

A „PESTI NAPLÓ” mint modern újság gondoskodik immár arról, is, hogy olvasónak megmutalják benne az őket érdeklő közleményeket. Ebből a célból szeptember eleje óta „A tűz hely körül” címmel minden héten rendszeres négy-öt oldalas mellékletet ad, amelyben foglalkozik a nők társadalmi kérdésével, a divat újításával, közöl könyvreczepteket, apróságokat a kézimunkáról, a kertészetről, azon kívül tájékoztatja a vidék gazdaságait a budapesti piacforgalmáról és áráról. Cikkeket közöl továbbá a gyermeknevelésről és ápolásról, tanácsokat ad illemkérdésekben és mesél a gyermekszobának.

A közlekedés a közlekedő vállalatok: vasutak, posta, táviró, hajótársaságok hivatalnokai érdekeinek minél behatóbb gondozása végett. A PESTI NAPLÓ minden esztendőki számát Közlekedés címen külön négy oldalas melléklet kíséri.

A „PESTI NAPLÓ” karácsonyra diszes ajándékkal lepi meg előfizetőit.

Előfizetési feltételek:

A PESTI NAPLÓ reggeli kiadásának, mely az előző napon beérkezett összes híreket magában foglalja, tehát a teljes PESTI NAPLÓ-nak előfizetési ára Budapesten és a vidéken korán és pontosan hához juttatva, az esti lap küldésénélkül:

Reggeli lap:

Egész évre 14 frt — kr.	Negyedévre 3 frt 50 kr.
Fél évre 7 frt — kr.	Egy hónapra 1 frt 20 kr.
Esti és reggeli lap együtt egyszerre küldve a vidékre:	
Egész évre 18 frt — kr.	Negyedévre 4 frt 50 kr.
Fél évre 9 frt — kr.	Egy hónapra 1 frt 60 kr.

Naponként kétszer, reggeli és esti kiadás külön-külön hához vagy postán küldve:

Budapesten:

Egész évre 18 frt — kr.	Negyedévre 4 frt 50 kr.
Fél évre 9 frt — kr.	Egy hónapra 1 frt 60 kr.

Vidéken:

Egész évre 20 frt — kr.	Negyedévre 5 frt — kr.
Fél évre 10 frt — kr.	Egy hónapra 1 frt 70 kr.

A PESTI NAPLÓ esti lapjára külön is elfogadunk előfizetéseket, úgy, hogy ha valaki más újságot járát és a megszokott újságtól megválni nem akar, az előfizethet a PESTI NAPLÓ esti lapjára negyedévenként Budapesten 2 forinttal, vidéken 2 forint 30 krajczárral.

A Pesti Napló kiadóhivatala.
Budapest, Ferenciek tere, Bazárpalota.

Előfizetési felhívás

„KÉPES CSALÁDI LAPOK”

Szépirodalmi és ismeretterjesztő képes hetilap 1894. év folyamára. Megjelen minden vasárnap, diszes kiállításban tetszős borítékkal.

„A Képes Családi Lapok” a legelterjedtebb legdiszesebb s legolcsóbb képes hetilap, amely szívet és eket uemesítő, hasznos és ismeretterjesztő olvasmányokat nyújt a magyar művelt olvasóközönségnek.

„A Képes Családi Lapok” a legmagasabb irodalmi színvonalú lap, mely körül nemzeti irodalmunknak első rangú írói és ironói romó ülnek: így az 1894. évi el-6 szám következő íróktól hoz közleményeket: JÓKAI MÓR: „Hogy is volt ez a dolog?” [Bevezető], BENICZKY BAJZ LÉNKE: „A sors koczkája” (Regény TÖLGYESI MIHÁLY: „A gyémánt gyűrű” (Humoreszk), P. C-ORBA AKOS: „A Bo-porus partján” (Közéleti tanulmány), STILLER tanár: „A füzöröl” Orvosi czikk stb stb. Költe ényeket írtak e számban: KOMÓCSY JOZSEF, VARSÁNYI GYULA, FELEKI SANDOR dr. A regény mellékletet LAUKA GU-ZTAV írta, czime: „Pásztorfű és lidérezény”. — A képek az új év alkalmából valók, s igen találó rajzok. A mi különös érdeket kóesonozó e számnak az, hogy az abban megjelent közlemények íróinak arczképeit, s sajátkezű aláírásait is veszi az olvasó.

„A Képes Családi Lapok” évenként, a szövegbe nyomott töbl regényt ad, elsőrangú írók tollából.

„A Képes Családi Lapok” két hetenként megjelenő melléklapja, a „Hölgyek Lapja” háztartási és divatrészszel ellátva, teljesen nélkülözhetővé tesz minden más divatlap tartását.

„A Képes Családi Lapok” a fentebb említett szöveg között megjelenő regényeken kívül évenként, több önálló, eredeti, beköthető regényt ad jutalmul előfizetőinek.

S mindezen előnyök dacára, a „Képes Családi Lapok”-nak a „Hölgyek Lapja” czimű divatlappal és Regénymelléklettel együtt, előfizetési ára csak egész évre 6 forint, félévre 3 forint, negyedévre 1 frt 50 kr. Az előfizetési pénzek a lap kiadóhivatalához: Budapest, Nagy-korona-utca 20 szám küldendők, amely kívánatra mutatványzamatok díjtalanul küld bárkinek, ha az iránt levelezőlapon megke-restetik.

Aki az egész évre szóló 6 forintnyi előfizetési összeget 80 kr esomagolási és postaszállítási díjjal egész évre beküld, annak 4 regényt, — aki félévi 3 frt előfizetési összeget és 40 kr. esomagolási és postaszállítási díjat küld be, annak 2 regényt, s aki 1 frt 50 kr. negyedévi előfizetési díjat s 20 kr. esomagolási és postadíjat egyszerre küld be, egy eredeti regényt küld ajánlva és díjmentesen jutalmul a kiadóhivatal.

A „Képes Családi Lapok” kiadóhivatala.
Budapest, V., Nagykorona-utca 20.

A J. PARO
COGNAC
Reszvény-társaság
BUDAPESTI ÜZEM

ja az élelmiszerek egészségügyi szempontból való nemzetközi kiállításán a lírláló bizotiségtel különös megemli-

nagy
diszoklevelet

kapta; oly kitüntetés, melyet kívül csak még egy francia ház mutathat fel, 999/C.

Kapható Szarvason: **Réthy Sándor**
fűszer csemege kereskedőnél.

Általánosan ismert, jó hírnévnek örvendő s több oldalilag kitüntelt sósbor-szesz készítményem — kelendőségénél fogva — ok utánzásnak lévén az utóbbi időben kitéve elhatároztam hogy azokon czinjegyeimmel módosítom s arra két nyomtatban saját házam külső alakját veszem föl, bejegyeztetvén azt egyszersmind védjegyként a budapesti iparkamaránál.

Sósbor-szesz

Általánosan elismert kitűnő házaszer; különösen a bródrzsó és kenő-gyuro-gyogymóddal (masszage) igen jó hatású. Ajánlható egyszersmind fűtiszító sz erül is a menyiben a fogak fényét elősegíti, a foghúst erősíti és a száj tisztta, szagtalan ízt nyer a szesz epárolgása után, valamint ajánlatos e szesz fejmosásra is, a hajidőgek erősítésére, fejkorpák képződés megakadályozására és annak megszüntetésére.

Ara egy nagy üveggel 70kr., egy kisebb üveggel 145 kr.

Brazay Kálmán

Budapesten, IV. kerület, Muzem-körút 23. szám.

Kaphatók: Medvezky J Réthy S. Komlóvszky J. Pohl testvérek, Marsal Soma és Nyácsik Soma utóda utraknál.

